

Bediüzzaman; Dini siyasete, siyaseti dine alet etmek ne demektir?

Dini siyasete alet etmek; Dünyevî mevki, makam, ve imkânları elde etmek gayesiyle halkın oyunu almak için dinî değerleri siyaset aracı olarak kullanmaktır.

Dindar kimlikle meydana çıkıp yönetimde kabiliyet ve istidadını ortaya koyma yerine, dindarlık meziyetiyle siyaset yapmayı ifade eder.

Üstad Bediüzzaman'ın siyasete, yöneticiliğe bir san'at olarak baktığını görmekteyiz. San'atta maharet ve beceri ön plandadır. Maharetle dindarlığın aynı şahısta toplanmaması durumunda, san'atta salâhattan (dindarlıktan) ziyade maharetin (beceri ve kabiliyetin) tercih sebebi olması gerektiğini ifade etmiştir.¹ Ne yazık ki günümüz siyasetinde dindarlık tercih unsuru sayılmaktadır. İşlerin başına, becerisine bakılmaksızın dindar kimlikli şahıslar getirilmektedir. Bu yüzden işler iyi gitmemektedir. Bir Hadiste "İşler ehline verilmediği zaman onların kıyametini bekleyiniz" buyrulur.

1918'de Rusya esaretinden İstanbul'a geldiğinde Bediüzzaman'a "Dinsizliği görmüyor musun? Din namına meydana çıkmak lâzım." dediklerinde O, bunun şartları olduğunu; din adına siyaset yapacak kişilerde muharrik vasitanın (harekete geçirici unsurun) aşk-ı İslâmiyet ve dinî hamiyetin (gayretin) olması gerektiğini, bu durumdaki kişinin başarısız olsa dahi affedilebileceği, muharriğin siyasetçilik ve tarafgirliğin (Taraftarlar oluşturup onları kayıran) olması durumunda o kişi muvaffak olsa da mesul olacağını söylemiştir. Bunun nasıl anlaşılacağı sorulduğunda, "Kim fasık (günahkâr) siyasettaşını dindar muhalifine su-i zan bahanesiyle tercih etse muharriki siyasetçiliktir, Hem umumun mukaddes malı olan dini inhisar zihniyetiyle kendi meslektaşlarına daha ziyade has göstermekle kavi bir ekseriyetle dine aleytarlık meylli

uyandırmakla nazardan düşürmek ise muharriki tarafgirliktir” demiştir.2

Bediüzzaman, Cumhuriyet öncesi Meşrûtiyet döneminde bazı münâfık zındıkların (dinsizlerin) siyaseti dinsizliğe âlet ettiklerini, buna mukabil bazı dindar siyasîlerin de dini siyaset-i İslâmiye’ye alet etmeye çalıştıklarına şahit olmuş, böyle yapmanın İslâmın kıymetini düşüreceğini ve büyük bir cinayet olacağını ifade etmiştir. Bu çeşit siyaset tarafgirliğinden Salih bir âlimin, siyasî görüşüne muvafık bir münâfığı senâkârane methettiğini, görüşüne muhalif bir salih hocayı tenkit edip günahkârlıkla itham ettiğini gören Bediüzzaman, “Euzu billahi mine’şeytani ve’siyaseh /Şeytandan ve siyasetten Allaha sığınırım” demiştir.3

Yukarıdaki ifadelerden anlıyoruz ki, dini siyasete âlet eden şahıslar tarafgirlikle hareket ederler; kendi yandaşlarını münafık olsalar dahi onlara hüsn-ü zan ederler. Muhalifleri salâhat mertebesinde dahi olsalar, onlara su-i zan ederler. Geçmişte ve günümüzde bunun örneklerini çokça gördük ve görmekteyiz. Geçmişte bu anlayıştaki siyasîler “Bize oy vermeyenler patates dinindedir” demişlerdi. Günümüzdekiler de, “ Bize muhalif olanlar şer cephesini temsil ediyor” diyerek muhalifleri ne kadar iyi insanlar da olsalar onlara fena gözle bakmaktadırlar.

Geçmişe dönüp baktığımız zaman Demokrat idarelerin, tek partinin perişan bir hale getirdiği ülkeyi barajlar, köprüler, fabrikalar, yollarla süslediklerini görüyoruz. Üretimi ön plana alarak halkın refah standardını yükselttiler. Diğer taraftan Ezanı aslına çevirerek onu hürriyetine kavuşturdular. Ülke çapında İmam Hatip Okulları, Kur’ân Kursları, İlahiyat Fakültelerini yaygınlaştırarak maneviyata büyük hizmet yaptılar. Onlar bu güzel hizmetleri yaparken, dinî değerleri asla siyaset malzemesi yapmadılar. Bu hizmetleri sessizce, ilân etmeden ifa ettiler. Toplumı kamplaştırmadılar, ötekileştirme yapmadılar.

Sözün Özü: Ülkemizin maddî ve manevî ilerlemesi, kalkınması ve huzura kavuşması, geçmişte olduğu gibi siyaseti dine alet ve hizmetkâr yapan, Batı standartlarında bir Demokrasiyi ülkede tesis etmeyi hedefleyen gerçek Demokrat güçlerin iktidara gelmeleriyle mümkün olabilir. Hadiseler, Demokrat olmayan, baskıcı, ötekileştirici, dini siyasete âlet eden siyasî kadrolarla olmayacağını göstermiştir.

İbrahim ERSOYLU

Kaynaklar:

- 1- Münâzarât, Yeni tanzim, s. 137.
- 2- Sünûhat, Yeni tanzim, s. 161, 162, 163.
- 3- Hutbe-i Şamiye, Yeni tanzim, s. 124.